יום ד', י"ב במנחם אב תשס"ח (13 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לפני שבוע ימים, התראיינה חיילת שהשתתפה בתכנית ה"התנתקות" מחבל עזה וצפון השומרון, מעשה שגרם באופן ישיר לעקירת אלפי משפחות והריסת עשרות ישובים פורחים, ובעקיפין לעליית משטר החמאס וכל המשתמע מכך בפאתה הדרומית של הארץ. הטענה מידי השלטונות שיש פתרון לכל תושב היתה רק אחת ממיני הבטחות השוא של ממשלת ישראל.

השבוע, חלפו שלוש שנים מאז. רצון התושבים להתגורר שוב ביישובים ביחד כמו קודם לא התקבל כמעט באף מקרה. מצב התעסוקה, ובעקבותיו מצב הכלכלי והחברתי של משפחות רבות פגום, בלשון המעטה. אך הקשה מהכל – נראה שהדעה הרווחת בציבור הישראלי דאז שהמעשה הוא מעשה נחוץ וחיובי, לא השתנתה, למרות הפירות הקשים ש"קטפנו" מאז.

והנה, הופיעה סנונית אחת, חיילת שכנראה לקח לה פרק זמן מסויים למצוא את האומץ הנפשי לומר "טעיתי", אבל זה מה שעשתה בראיון לרדיו "קול חי" ביום ד' שעבר. ומה אמרה?

= רציתי לבקש את סליחתן של המשפחות המפונות, את סליחתן של הנשים היקרות שאני הוצאתי בידיים שלי "בנחישות וברגישות" מביתן, את סליחתה של האדמה שבניה ובנותיה, שדותיה הפורחים, הדשאים המוריקים והבתים שוקקי החיים נקרעו ממנה באחת. רציתי לבקש סליחה על טיפשותי וברותי, על שדיברתם והסברתם בכיתם וצעקתם ואני לא הקשבתי, אפילו לא ניסתי להקשיב – סגורה בדעותיי ובהשקפתי. חונכתי בבית הספר ובתנועת הנוער על מוסר והומניזם, על ערבות הדדית שלנו כבני אדם לזולתם וכחברה לחלקיה. איפה החינוך הזה בא לידי ביטוי בפינוי גוש קטיף מתושביו? בציות עיוור לפקודה לא מוסרית? אינני מסתירה את האחריות למעשיי, למרות שביצעתי את המעשה הזה לא כאדם פרטי אלה כנציגה של ממשלת ישראל. כשהעליתי את התושבים המפונים לאוטובוסים האמנתי שיש להם לאן לנסוע. לצערי, היום ניתן להגדירם כפליטים. ממשלת ישראל, אותה ממשלה ששלחה אותי לפנות אותם, שכחה אותם ואת ערכיה.
אני מתביישת שלא בדקתי את הדברים האלה לפני ההתנתקות, שלא ידעתי שאני וחבריי מעלים אותם על אוטובוסים לשום מקום. הנתונים היום ברורים: אחוזים גדולים מאוד של המפונים לא יושבו ביישובי קבע, רבים מאוד מתוכם נדרשו ונדרשים לטיפול ושיקום נפשי, משפחות רבות פורקו, ילדים נשרו ממסגרות החינוך, תושבים רבים שבורים ומדוכאים ומבלי פרנסה מסודרת. אני יודעת שזה אולי מוגזם, אבל אני מרגישה שכל בית שהתפרק ולא נבנה מחדש, שכל ילד שנאלץ לטיפול נפשי, שכל משפחה שלא שוקמה כלכלית - הם על מצפוני. = [לראיון המלא, לחץ כאן ותודה לא.מ. שמסרה לנו אותו]

אחת ממשפחת הקוראים העבירה לנו העתק של תגובתה שהיא שלחה לאותה חיילת, ומתוך דבריה:

= מאז החורבן הנורא, עולמי היהודי חרב עלי. התגוררתי אז (ועד היום) במרכז הארץ, אך לבי היה שם , עם הישובים והיהודים הנפלאים שהתגוררו בגוש קטיף. .. צפיתי אז בבכי בעודי המומה ומבועתת למראה הגירוש הנורא. בין יתר המראות הנוראים שראיתי בטלויזיה, זכורה לי חיילת גועה בבכי היסטרי תוך כדי ה"פינוי האלגנטי האטום", שקלטה את המעשה הנורא בו היא שותפה, מסתתרת בבכייה, וחייל ניגש אליה ומנסה לשווא להרגיעה.

"כִּי לֹא יִטֹּשׁ ה' עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשִׂמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', י"ב במנחם אב תשס"ח (13 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

זכרון השואה היכה בי בהקשר הזה. כל משפחת אמי המנוחה נספתה באירופה הנאורה אחרי שגורשה מביתה! ולמרות ש**אין כל קשר ואי אפשר בכלל להשוות** - עובדה היא שתמונות וזכרונות ממלחמת העולם השניה כפי שסופרו במשפחתי, השתלבו במוחי בעודי רתוקה בכאב צופה בחרדה בטלויזיה שהעבירה בשידור חי לכל העולם את תמונות המעשה הנפשע .

אי אפשר לטעון היום שלא פורסמו לפני הגירוש מאמרים מנומקים, ואי אפשר למרק את המצפון ולהצטדק שלא קראת ולא שמעת את קולות אזהרה מפי אלה שכונו על ידי רשעים בכינוי הזדוני: "ימניים קיצוניים הזויים". האם לא שמת לב לעצרות ההמונים בככר המפורסמת בתל אביב, שהתריעו וזעקו עד לב השמים מפני תוצאות הגירוש אם יתממש.
איך זה שאז לא קראת ולא שמעת את קולות המתריעים בשער?
העובדה שרק מילאת באותם ימים פקודה בצורה עיוורת, אינה נזקפת א-פריורי לזכותך.

בוודאי למדת בתיכון הסטוריה של עמנו על כל המאורעות שעברו על דורות העם היהודי בגולה. והנה, כאשר סוף סוף חזרנו למולדתנו היחידה, המיפלט האחד של העם היהודי, דווקא בבית הלאומי נעשה פשע חמור שכזה בו את נטלת חלק . איך לא שאלת את עצמך באותם ימים ולא הרהרת בליבך אף לא הרהור קטנטן שמא נותני הפקודות טועים טעות מרה ?!

האם אחרי בקשת סליחתך נרגעת ?
האם אחרי בקשת סליחתך מצאת שלווה?
האם אחרי בקשת סליחתך יש ביכולתך להמשיך בחייך כאילו סגרת פרק מכאיב - ודי?! - כנראה שלא.

לצערי, אני יכולה לומר לך בוודאות: אותם ימים נוראים ואותו מעשה נורא ילוו אותך עד סוף ימייך. זכרונות אינם נמחקים. לעתים נחלשים, לעתים מתעצמים, אך לעולם חקוקים בליבנו. יהיה עליך לחיות עם הזכרונות הללו, אך גם להמשיך ולפרסם בציבור את יסורייך שהם תוצאה ישירה של נבזות ההנחייה: "**בנחישות וברגישות**" - למען הדורות הבאים וכדי שלא נשכח ולא נסלח!!!
... לפני שאני משתתפת בצערך, אני כואבת עשרת מונים את כאבם של אחי היהודים, קורבנות ממשלת הגירוש וההחורבן. = [תודה לר.ב. ששיתפת אותנו במכתב זה]

תגובת המערכת ואולי עוד, בע"ה, בדף של מחר...

"כִּי לֹא יִטֹּשׁ ה' עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **<u>רביעי</u>**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל